

[Birthe Hansen]

praksis kan gennemføres af en kommune med hjemmel i hjælpemiddelcirkulæret og i særdeleshed med hjemmel i cirkulærets bestemmelser om boligmæssige ændringer.

Der eksisterer virkelig i 1986 et uformelt grundlag, som begrænser den enkelte handicappedes frie boligvalg. Begrænsninger håndhæves, som det fremgår af bemærkningerne, typisk, hvor et menneske med handicap ikke har spurgt om forlov på forhånd, ikke har ansøgt på forhånd eller ikke har fået bevilning på forhånd. Man kan da ikke, som det sker her, sætte lighedstegn mellem handicap og umyndiggørelse, eller kan man?

Vi er helt enige i forslagsstillernes formål, nemlig at fjerne kommunens mulighed for at stille krav om flytning, forhåndsgodkendelse m.v. som betingelse for at yde hjælp til boligindretningen, og vi er helt enige i forslagets princip, at en person med et handicap skal stilles lige med andre mennesker ved, at den pågældende selv afholder udgifter svarende til, hvad andre mennesker med en tilsvarende indtægt betaler i forbindelse med en flytning, mens de udgifter, som skyldes personsens handicap, skal dækkes af det offentlige.

WHO's definition på et handicap synes jeg vi skulle huske på. Et handicap er den sociale konsekvens af en funktionsnedsættelse, og handicap opstår altså i en relation mellem funktionsnedsættelse og omgivelserne.

Aase Olesen (RV):

Med formandens tilladelse vil jeg først gøre nogle generelle bemærkninger om samtlige forslag fra punkt 1 til 8, og jeg vil starte med at rose forslagsstillerne for de fantastiske grundige, velgennemarbejdede og velargumenterede forslag, som er lagt frem her, alle forslag, som er udtryk for forståelse og god vilje over for handicappede, en god vilje, som alle herinde deler, og som alene begrænses af de økonomiske midler, vi har til rådighed.

Derfor handler handicappolitik desværre også om penge og om prioritering. Det tror jeg også forslagsstillerne vil være enige med os i. Vi har overvejet, hvordan vi kan gøre denne debat til andet end pæne ord, hvorefter forslagene bliver sendt i udvalg, og vi er kommet til det resultat, at vi vil foreslå, at forslagene går til behandling i socialudvalget sammen med handicapredgørelsen, og at vi

bruger den kommende tid i socialudvalget til at få belyst ved hjælp af socialministeriet, så langt som det er muligt, hvad de enkelte forslag vil koste. Jeg vil godt spørge socialministeren, om hun mener, det ville kunne lade sig gøre, inden folketinget sendes på sommerferie.

Hvis det er tilfældet, vil vi foreslå, at vi slutter med en, om jeg så må sige, samlet ønskeliste med penge på de enkelte forslag inden for handicappolitikken, hvorefter folketinget efter en høring hos de berørte organisationer kan udarbejde en egentlig prioriteret handlingsplan.

Jeg vil gerne over for forslagsstillerne understrege, at dette ikke på nogen måde er et forsøg på at forhale sagerne, men tværtimod udtryk for et ønske om at gøre gode og velargumenterede forslag, skal vi sige politisk operationelle. Det radikale venstre er parat til at gå ind også for øgede udgifter på handicapområdet, men vi er også som altid indstillet på at finde ordninger, der økonomisk er rimelige, og som økonomisk hænger sammen.

Derfor vil jeg ikke i dag komme med store og klare prioriteringer ud fra det, jeg lige har sagt, men vil dog med det samme melde, at netop den i lovforslag L 178 omtalte Århusordning for os at se umiddelbart må være en af de ordninger, som må prioriteres allerhøjest. Det mener vi, simpelt hen fordi kommunerne ved allerede at have indført den nogle steder har prioriteret for os, og det er uholdbart med de forskelle, der på dette punkt er mellem kommunerne, fordi vi, som vi har fået beskrevet og også har fået at vide fra organisationerne, oplever, at unge handicappede kan føle sig foranlediget til at flytte fra en kommune til en anden kommune, og at visse kommuner af ren og skær nødvendige, om jeg så må sige, kan være foranlediget til at forlange, at der følger penge med en, der ønsker at flytte. Det er selvfølgelig uholdbart, og derfor mener vi, at det er en af de ordninger, vi rent umiddelbart må prioritere højt.

Beslutningsforslag B 98 vil vi også gerne se nøjere på, men jeg må gøre opmærksom på, at vi i hvert fald her må være inde i en meget svær afvejning mellem formentlig meget, meget store udgifter og så de fordele, som de enkelte handicappede kan opnå. Jeg tror desværre ikke på, at den totale ligestilling mellem handicappede og ikke-handicap-